

UGT

**BUTLLETI INTERIOR
DEL
SECRETARIAT DE CATALUNYA**

no ref 4620
FONS
VILADOT

Adherida
a la Confederacio Internacional
d'Organitzacions Sindicals Lliures
(C. I. O. S. L.)

N° 9
Juliol
del
1959

Editorial

Una campanya franquista

La no reixida de l'acció menada per les forces sindicals i polítiques democràtiques catalanes, assenyalada pel dia 18 de Juny passat, ha donat lloc a una intensa campanya de propaganda presentant aquesta no reixida com una victòria del franquisme i com un plebiscit favorable al règim. Iniciada pels discursos de Franco i Acedo i orquestrada per la premsa dirigida del «Caudillo» aquesta campanya tendeix a presentar a les forces democràtiques com a comunistes o instrument dels comunistes. Una prova del que diem són els comentaris dels periòdics espanyols que es publiquen a Catalunya i els milers i milers de pasquins que han estat repartits per tot el país, per tal d'amagar les tremolors de la por que havien sentit, pels organismes oficials del règim.

No tenim necessitat de justificar-nos. Tothom sap que la classe treballadora catalana és essencialment democràtica i enemiga de totes les dictadures. Tothom sap que la U.C.T. de Catalunya aspira pel nostre poble un règim de democràcia, llibertat i justícia social fora de dubtes. Tothom sap que no acceptem confusions de cap classe i que diem sempre i ben alt el que volem i pensem. Que menem un combat sense repos contra la dictadura que sotmet al nostre poble i que cap dificultat ens hi farà renunciar. Que els fracassos momentanis que puguem sofrir només faran que afirmar la nostra voluntat de lluita i de seguretat en la victòria.

La veritat, però, d'aquesta campanya és la de que el règim és feble. Que es feble precisament en el terreny polític i moral. Que malgrat un important aparell repressiu té necessitat per a justificar la persecució de presentar als seus oposants com a comunistes. Les concessions reiterades que el règim es veu obligat de fer al món democràtic per tal de subsistir són prou demostratives. Els tots recents acords monetaris que han fet parlar a Franco «del honor de Espanya» corroboren el que diem. Avui una repressió violenta ja no és possible sense una prèvia justificació de comunisme.

Per aquest motiu salutem amb joia la
(segueix p. 4)

DE CATALUNYA ESTANT

El veritable camí de la victòria - Unitat d'acció UGT-CNT-Sindicalistes cristians - Els metal·lúrgics de la «Siemens» donen de nou l'exemple

Barcelona, Juliol.

La temptativa de Vaga General de Protesta no ens ha de fer oblidar una lluita que, ultra l'importància dels efectius que movilitza i el plantejament just dels objectius del combat en una empresa que té més de 2000 treballadors i és segurament la més destacada d'aquesta zona de Barcelona, posà de relleu sobretot que avui és possible la més perfecta UNITAT D'ACCIO UGT-CNT, a la qual es sumaren, identificats plenament, els treballadors cristians.

El conflicte a la Siemens esclatà en ocasió de la discussió de las anomenades «convencions col·lectives», en la qual no s'hi feia constar en absolut cap augment salarial. Els treballadors expressaren llurs descontent, i l'empresa segura de la seva força no els feu cap cas. Aleshores, en un gest magnífic de combativitat tota la fàbrica —metal·lúrgics, oficinistes, empleats— començà una acció de treball lent, aplicant la norma de «a poc salari, poc treball».

L'empresa reaccionà amb l'arma tradicional de la burgesia: afamar els treballadors: suprimí totes les primes, totes les hores, deixant els treballadors amb el simple salari setmanal: 280 pessetes per tota la setmana.

Els obrers continuaren la lluita durant quatre setmanes. Finalment, sense caixes de reserve, sense cap ajuda sindical ni de dintre ni de fora, els metal·lúrgics foren vençuts. Momentàniament, és clar, car és d'aquestes derrotes que són fetes les victòries pròximes. La Siemens però aleshores expressà encara millor la mentalitat que anima als seus dirigents, i començà les repressàlies: escollí sis dels treballadors que havien estat en vaga, els considerà com els animadors de l'acció i els acomiadà.

No cal dir que tota la classe treballadora de Cornellà i de tot Barcelona ha de prendre bona nota d'aquesta nova infàmia de la patronal. Però hi ha més. La Siemens té grans interessos a Alemanya i a altres països d'Europa on els sindi-

cats estan lliurement organitzats. El Comité Intersindical UGT-CNT cristians s'ha adreçat a la Federació Internacional de l'Indústria Metal·lúrgica demanant la seva intervenció i ajuda. Cal que aquesta demanda no sigui entorpida. Ja l'any passat quan hi havia a Barcelona més de 40.000 treballadors metal·lúrgics en vaga, i quan les llistes de repressaliats i d'empresonats es comptaven per centenars, l'acció dels ugetistes i dels cenetistes metal·lúrgics catalans (a la qual es sumaren també, com ara, els treballadors cristians) intentà arribar fins a la FIOM, fins a la CIOSL, fins a totes les organitzacions sindicals no totalitàries perquè són totes elles les que tenen l'obligació d'ajudar. Aquest intent no sortí bé per causes que ara no són del cas esmentar però que un dia o altre s'hauran d'aclarir. Aquesta vegada no es pot fracassar. L'unitat d'acció UGT-CNT, els comitès inter sindicals CNT-UGT han de saber plantejar arreu la lluita i no han de trobar obstacles en lloc. Els ugetistes de Catalunya estem convençuts que aquest és el veritable camí de la victòria i que els treballadors de la Siemens, amb el seu sacrifici, ens l'han ensenyat a tots. Visca l'aliança UGT-CNT.

PETICIO D'AMNISTIA

Signada pels noms més rellevants de la cultura i intel·lectualitat espanyola ha estat presentada al Govern una petició d'amnistia basant-se en la necessitat que hi ha de permetre l'intervenció de tots en la vida del país.

Sobresortim entre els noms dels signants els de Ramón Menéndez Pidal, Ramon Perez de Ayala, Julio Casares, Pedro Lain Entralgo, Camilo Jose Cela, Gregorio Marañón, Joaquín Calvo Sotelo, Jose Luis Aranguren, Dionisio Rídruejo, Gabriel Celaya, Plácido Duarte, Padre Federico Sopeña. Segueixen altres signatures.

**Pel Dret de Lliure Associació i Sindicació
adheriu a la Unió General de Treballadors**

Per reprimir tot moviment reivindicatiu dels treballadors, les « Cortes » han adoptat una nova llei d'ordre public.

Més que mai, la U.G.T. diu :
Augment general dels salaris !

L'INFLACIO

I tornem a la cançó de sempre, a la inflació que representa la gran estafada pels treballadors i pensionistes que compten amb ingressos limitats i invariables. El 31 de desembre darrer la circulació de bitllets va arribar a la xifra de 72.518 milions de pessetes o sigui que en el més de desembre solament va pujar de 3.504 milions. L'augment representa un 5.07 per cent ço que vol dir que els treballadors tenen tot això de menys.

Com sabem, l'augment del torrent monetari es manifesta en la puja dels preus. El que té propietat o mercaderies canvia el signe monetari i tant li fa que sigui deu com cent. El que només té el salari sap que cada elevació de preus vol dir escurçament de racció, un altre trau al cinturó...

Amb motiu d'haver-se signat el 13 de gener un nou acord d'ajuda entre els Estats Units i Espanya s'han fet públiques oficialment les xifres dels articles i quantitats que forniran els Estats Units durant aquests primers mesos de l'any i que en resum són les següents:

Valor en pessetes	
153 milions de litres d'olis de soja i cotó	2.137.800.000
100.000 bales de cotó ..	714.000.000
225.000 tones d'ordi i altres cereals per pinsos	483.000.000
9.000 tones de llegums secs	64.500.000
6.000 tones de tabac en fulla i elaborat	378.000.000
750.000 kilos d'aviram congelada	21.500.000
1.000 tones de productes lactis deshidratats ..	21.500.000
TOTAL	3.820.700.000

De la suma total de 96.400.000 dolars que representa aquest acord, 5.700.000 es destinaran al pagament del 50 % dels nòlits d'aquestes mercaderies que seran transportades per vaixells americans, de manera que Espanya ni tan solament pot

Una afirmació justa

«Ningu no pot esperar abatre l'enemic donant-li la raó i sobretot quan el problema principal resta en peu».

Extret d'un article publicat en un periòdic belga per un prestigios i popular militant sindicalista espanyol que amaga el seu nom sota el pseudònim de Casolon.

fer-se el transport del que rep per caritat. I del que s'ha de pagar als Estats Units pels productes agrícoles inclosos en aquest acord, el 45 per cent, o sigui uns 1.800.000.000 de pessetes, els Estats Units ho deixen a Espanya en forma d'emprèstit amb un rèdit del 5 % per a que s'inverteixi en el desenvolupament de l'economia espanyola.

Cal remarcar que aquest acord és el cinquè dels que ha concertat el govern de Franco amb el fons d'ajut dels Estats Units, els quatre anteriors foren signats el 20 d'abril del 1955, el 5 de març del 1956, el 23 d'octubre del mateix any i el 27 de gener del 1958, representant en el conjunt dels cinc 1.325.000.000 tones de mercaderies i un valor de 392.200.000 dolars.

Resulta, doncs, que les prestacions dels Estats Units a Espanya des de setembre del 1953 sumen les respectables xifres que segueixen:

	Dolars
Ajut econòmic d'acord amb la Llei de Seguretat mútua	407.000.000
Venda de productes agrícoles d'acord amb la L.P. 480	392.200.000
Ajuda facilitada a través de la Institució «Caritas»	117.000.000
Venda de blat per la Commodity Credit Corporation	20.000.000
Prèstecs de l'Export-Import Bank	138.000.000
Prèstecs del Development Loan Fund	22.600.000
TOTAL	1.096.800.000

Aquesta xifra global que representa més de setanta milions de les pessetes actuals o sigui tot el pressupost de despeses de l'Estat franquista de dos anys no enclou el que els Estats Units han invertit en les bases aèries i marítimes, en els pipe-lines, en avions, armes, tancs, canoneres, dragamines, vagons blindats, entrenament i cursos als aviadors oficials de l'exercit i de la marina espanyola fets a Espanya i als Estats Units, ni tampoc el sosteniment de les tropes americanes en territori espanyol —uns 10.000 homes— ni el de tècnics i especialistes, ni les grues, excavadores i maquinària usada i regalada, ni altres dons més petits que han sovintejat en aquests sis anys.

La situació econòmica per un Conseller de el senyor Alejan

Balança comercial deficitària la pesseta equivalent a de l'economia espanyola
Mercat Comu: aqueste
Vot Particular que p
burgès, fent una crítica
de règim

Heus aci algun extracte de l'important document:

Els preus: «Es inútil intentar provar amb fets estadístics l'augment de preus durant els darrers cinc anys. Els fets són tant patents que no necessiten proves».

El dèficit de la balança comercial: «El dèficit de la nostra balança comercial en els darrers quatre anys és aproximadament de 1500 milions de dolars, un xic menys de 400 milions de dolars anyals, i només ha pogut ésser cobert liquidant totes les existències anteriors».

Liquidació de les reserves metàl·liques: «La situació de les nostres reserves metàl·liques que deurien servir sobretot per a liquidar el dèficit de la balança de pagaments, és més que pessimista i inexistent: és deficitària».

«L'any 1931, a l'adveniment de la República, les reserves monetàries eren de 3,041 milions de pessetes or. L'any 1934, pujaven a 3,226 milions de pessetes or, de les quals una bona part dipositades a Mont de Marsan foren tornades a Espanya una vegada acabada la guerra civil».

Situació actual de la pesseta: «Si calculem el dolar a 60 pessetes, una pesseta actual equival a aquella moneda de cobre de l'any 1918 que els madrilenys anomenaren modestament del nom femení dal gos: cinc centims».

«Només l'aire aguanta la nostra moneda».

L'inflació: «Abans de començar la guerra civil, és a dir en 1935, la circulació fiduciària era de 5,000 milions de pessetes. Acabada la guerra civil, passà a 13,500 milions. Actualment puja a 70,000 milions de pessetes. Simultàniament que augmenta el paper, les reserves metàl·liques disminueixen. El Deute de l'Estat era de 19,000 milions el 1936. Actualment puja a més de 138,904 milions de pessetes».

Conclusió: «Tot això no ocorre perquè sí. Les lleis econòmiques es venguen del que es fa desconeixent-les. I es

Solament un règim de

és l'únic que

els problemes socials i

*mica del país vista
el Banc d'Espanya,
dzo J. de Araoz*

*itària, preus elevadíssims,
5 cèntims, incapacitat
la per a formar part del
s son les conclusions del
presenta un economista
duríssima dels vint anys
franquista.*

per això que sobrevé la discinució del valor de la moneda, augmenten els preus i neix la desconfiança i l'inquietut, davant d'un esdevenidor econòmic molt negre ».

Aquesta és la conclusió del senyor Araoz, el qual desconfia enormement del pla d'establització i creu que sense una massa de maniobra de 500 milions de dòlars i les inversions massives de capital estranger, no se'n sortirà.

Com es pot veure, la part crítica del Vot Particular del Conseller del Banc d'Espanya, retroba l'essencial del que senyalava la important DECLARACIÓ ECONÒMICA de la UGT i del MSC. Ara bé, en la part constructiva nosaltres encara anem més enllà que el senyor Araoz. Nosaltres estem segurs del total fracàs de la nova maniobra econòmica d'Ullastres, Rubio i Arelza que només aconseguiran gastar-se els nous dòlars de préstecs i imposar noves misèries als treballadors i molts de sacrificis a les petites empreses comercials i industrials, a benefici de la gran banca i dels exportadors de capitals.

No es retrobarà la confiança del capital estranger. Com pot aquest tenir confiança amb els responsables de l'actual situació descrita al Document? Amb els que robaren a les empreses belgues a benefici del Sr. March. Sobretot, la confiança no espidola ni es compra. La confiança es mereix. I en economia la confiança exterior reposa primer de tot en la del propi poble, i sobretot en la dels treballadors que són els que creen la riquesa i els que han de controlar als que tenen a les seves mans els aparells polítics i econòmics: aquests a Espanya seuse cap control durant 25 anys han portat al desastre. Com que res d'això no ha canviat, repetim la nostra afirmació: el pla fracassarà. La classe treballadora, tot el poble expulsarà els malgovernants i exigirà un règim de llibertats democràtiques que acabi amb el desori actual i restableixi l'ordre i la justícia.

**Davant el desori econòmic actual !
Contra els salaris de fam i misèria i
Contra l'augment del cost de la vida !
la U.G.T. (CIOSL) diu :
Escala mobil i salari mínim vital garantit.**

Impostos i milionaris

I bé. Els americans s'adonen que a Espanya hi ha uns quants centenars de milionaris, que mai no n'hi havien hagut tants, que el règim és una benedició pels que el disfruten i que fins es poden permetre el luxe de fer exportació de capitals. No volem pas dir que la *cruzada* es fes justament per això ni per a oferir dos milions de morts a les divinitats de la reacció i del pillatge car l'enviat de la providència sap on és la glòria i la felicitat i l'aboca a mans plenes al desgraciat poble d'Espanya. ¿Què ha passat amb tanta caritat i amb tanta benvolença? Els americans no s'ho expliquen i trigaran a entendre-ho. I és que una cosa és fundar una democràcia, fer un poble lliure i fundar una nació i una riquesa i altra és tenir una granja de feres i fundar l'oligarquia dels bandits, dels privilegiats, dels enviats de la providència que tenen tota una península per a la cria i tenen tot el poder, totes les riqueses, tota la ufana que cal a la família dels escollits, que són realment una selecció, els únics que valen, els únics que mengen, els únics que s'aprofiten de tots els béns de la terra i de les caritats que les pèrfides democràcies fan a la fauna despreciable que constitueix la massa del poble espanyol.

Precisament aquests dies amb motiu d'un augment d'impostos a l'Estat de Nova York, la revista del diumenge de *The New-York Times* explica en un requadre el «privilegi» que tenen els milionaris americans de contribuir a les càrregues del país i de passada a l'ajuda als països no desenvolupats. Heus ací uns fragments:

Si un home casat, amb dues criatures, habitant a l'Estat de Nova York, disposa d'una remuneració anual de 1.000.000 de dòlars, quan li restarà net després l'haver pagat els impostos?

Resposta: 44.459 dòlars.

El Govern federal se li quedarà 856.546 dòlars, o sigui 313.640 dòlars dels primers 400.000 dòlars i el 91 % de la resta; i el Govern de l'Estat de Nova York se li quedarà 98.995 dòlars.

En realitat ningú als Estats Units té una remuneració o salari equivalent a 1.000.000 de dòlars anuals i els 200 contribuents aproximadament que declaren ingressos equivalents al milió anual segons les dades del 1956 tenen provinença de salaris, bons, dividents i altres guanys

de capital i per tant les taxes varien i les deduccions de llurs ingressos són inferiors a l'exemple posat per bé que aquest pot servir de guatge per a saber el que costa ésser milionari als Estats Units o en les podrides democràcies.

En canvi els milionaris d'Espanya no passen aquest perill ni aquests mals de cap. Els impostos els paguen els pobres i ells gràcies que vulguin ésser milionaris i deixin predicar al Caudillo que enlloc no hi ha tanta felicitat com a Espanya. Resulta, però, que els Estats Units que fan pagar als milionaris, són justament els que fan caritat a Espanya i que els milionaris d'Espanya que no paguen impostos són els que reben les caritats. Això que sembla una paradoxa, no ho és. Els pobles pobres són els que tenen dictadors, tirans, explotadors i bandits tots ells enviats per la providència; i els pobles rics són els que treballen, són independents i són lliures, produeixen riquesa i en tenen per ells i pels altres gràcies a la democràcia, a la decència i a la dignitat ciutadana, valors que no es coneixen ni es cotitzen en el paradís franquista.

"Mutualidades Laborales"

Perque es vegi el que els treballadors podrien fer amb organització i amb llurs propis mitjans només cal recordar que els que ara se'n diu Mutualidades Laborales a la «provincia» de Barcelona compren a més de 31.000 empreses cotitzants i a més de 300.000 mutualistes i que en el curs del darrer any les prestacions complertes han pujat a més de 283 milions de pessetes. La mutualitat més important és l'antiga i acreditada dels Dependents del Comerç, de fet nascuda amb el Centre de Dependents del Comerç i de la Indústria de gloriosa memòria. Aquesta mutualitat que compren 9.089 empreses va invertir ella sola en prestacions 54 milions de pessetes. La segona en importància és la de la Construcció la qual és la que compta major nombre ed mutualistes, 62.746.

Del conjunt de les prestacions mutualistes de Barcelona, més de la meitat —150.000 milions de pessetes— són destinades a les jubilacions dels vells treballadors.

Democràcia i Llibertat

pot resoldre

polítics del nostre país

L'ACCIO INTERNACIONAL...

Una resolució sobre Espanya del Comitè Executiu de la CIO SL...

El Comitè Executiu de la Confederació Internacional d'Organitzacions Sindicals Lliures **PROTESTA** enèrgicament contra la nova vaga de detencions efectuades pel règim del general Franco i de que milers i milers d'espanyols continuïn detinguts el sol crim dels quals és d'haver combatut pels drets de l'home i les llibertats democràtiques;

REAFIRMA la seva oposició a tot intent de permetre al govern de Franco d'entrar dintre les organitzacions intergovernamentals de les nacions lliures, tals com l'OTAN i l'OECE;

DECLARA que el poble espanyol rebutja clarament totes les temptatives reiterades dels comunistes per infiltrar-se i obtenir així llocs de direcció claus en els grups d'oposició;

ASSEGURA que l'afirmació de Franco segon la qual tots els que s'oposen al seu règim són comunistes o simpatitzants comunistes és completament falsa;

INVITA INSISTENTMENT tots els sindicalistes democràtics, tant de l'Interior com de l'Exili, a unir-se als altres grups adversaris del règim i a estar prestos, a la caiguda del règim de Franco, per establir a Espanya un moviment sindical lliure i unit fonamentat en la llibertat i la democràcia.

...i de la Internacional Socialista

El VI Congrés de la Internacional Socialista saluda amb emoció la creixent pressió del poble espanyol que lluita pel seu dret a la llibertat política i a la democràcia.

Estigmatitza enèrgicament les mesures de repressió brutal que el govern de Franco ha posat en pràctica per a reprimir aquesta exigència del poble espanyol.

El Congrés de la Internacional Socialista expressa la seva total solidaritat amb l'heroic poble espanyol que lluita.

I donades les circumstàncies actuals, tots els socialistes tenen l'obligació de denunciar i de condemnar les tentatives de certs governs per aconseguir l'entrada de l'Espanya franquista en el Pacte Atlàntic i en les institucions europees.

Una crida del Congrés per la llibertat de la Cultura

La Secretaria Internacional del Congrés per la llibertat de la Cultura ha fet pública una crida demanant als intel·lectuals de tot el món de protestar contra

les detencions d'intel·lectuals i obrers i les mesures repressives, contraries als més elementals drets humans, adoptades pel règim franquista.

Protesta d'eminents personalitats franceses

Signada per Jean Paul Sartre, Albert Camus, Jean Cassu, Marguerite Duras, Simone de Beauvoir, Claude Couffon, André Philip, Martin Chauffier, Jean-Marie Domenach, Claude Bourdet, Louis de Villefosse, Pierre Hervé, Claude Roy, Maurice Nadeau, Marcel Peju, Serge Mal-

let, Colette Audry, Francis Reille, etc, etc, ha estat feta pública una protesta contra la persecució de que són objecte els estudiants i palesant llur emoció davant els atentats a la llibertat d'opinió perpetrats pels governs franquista.

El Labour Party i els sindicats britànics al costat dels democrates de la península

El Spanish Democrats Defense Funds, constituït a Londres a iniciativa del L. P. ens ha donat a conèixer el report de la visita del conegut advocat i amic nostre Mr Peter Benenson, el qual ha estat a Barcelona i a Madrid durant el mes de juny.

Els treballistes demostren una vegada més que la solidaritat obrera i democràtica

no és un simple mot de propaganda; les visites als advocats dels presos i dels que estan en llibertat vigilada; la constant protesta i vigilància dels democrates europeus que el L. P. representa; les mostres permanents d'interès pel destí de la democràcia peninsular, constitueixen per tots nosaltres el millor encoratjament.

LA DESVALUACIÓ DE LA PESSETA : 1 dolar 60 pessetes

La fictícia solidesa de l'economia i de la moneda franquista finalment ha tingut que posar els «draps al sol» L'orgull del «Caudillo» i el brillantíssim balanç de les realitzacions industrials i agrícoles del règim, sobtadament s'han convertit en rosegons de sarró.

Fins ara amb 46 pessetes es podia comprar un dolar. Després de la genial intervenció del generalíssim i dels seus financers en caldrà 60 per a comprar el mateix dolar. La «Creuada» com veiem és totalment salvadora. La liquidació de la política econòmica que s'ha seguit durant vint anys es salda brillantíssimament.

Els treballadors s'han de preparar a noves dificultats. I a noves lluites per a vencer-les. Car és només amb lluita, disciplinada i conscient, com arribarem a millorar la nostra situació i la del país.

LA DESVALUACIÓ AUGMENTA : 1 dolar 65 pessetes

De Tanger ens arriben noves de que per un dolar es paguen ja 65 pessetes. Com es pot veure el sanejament de l'economia espanyola està en marxa. I l'especulació de certs elements del règim també. Els resultats de la «nova política econòmica» del franquisme són prometedors.

Editorial

(Vé de la pàgina 1)

resolució del Comitè Executiu de la C.I.O. S.L. que publiquem en aquest mateix número assegurant que són falses les afirmacions de Franco presentant tots els opositants al seu règim dictatorial com a comunistes o simpatitzants comunistes. L'opinió obrera i democràtica internacional compren abastament el sentit i el perquè de l'acusació franquista.

Per això diem que s'erren fonamentalment els qui pretenen supeditar l'acció contra la dictadura franquista de les forces democràtiques a la bona voluntat dels comunistes o a llur consentiment de camuflar llur presència. Seria un greu error que pagariem car. El que es tracta és de diferenciar el màxim i concretament la nostra acció evitant així, i no renunciant al combat, de caure com a conseqüència en el camp dels aliats del franquisme. Deixar la lluita contra la dictadura i la defensa dels interessos dels treballadors en les soles mans dels comunistes és facilitar-los-hi llur treball i justificar el dilema: Franco o el comunisme. Esser motor, pivot de la lluita contra el franquisme vet aci la missió que ens escau. Vet aci el mòbil, al qual no renunciem, de la nostra presència constant en la lluita contra la dictadura.

La Unió General de Treballadors de Catalunya roman fidel als seus principis i a l'esperit de lluita i d'acció que l'impulsen. Com diem en el manifest adreçat als ciutadans i treballadors de Catalunya la U.G.T. lluita per un règim de Democràcia i Llibertat que és l'únic que pot resoldre els problemes socials i polítics del nostre país.

...CONTRA EL FRANQUISME

Redacció i Servei de Premsa :
J. Buiria, 8, rue Rigaud, Perpignan (P.-O.)